

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce: **O. K.**, státní příslušnost Ukrajina, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2008 č. j. OAM-46/VL-07-11-2008, **ve věci udělení mezinárodní ochrany,**

t a k t o:

I. Rozhodnutí žalovaného se pro vady řízení **z r u š u j e** a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 1.611,- Kč do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

III. Česká republika **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2008 č.j. OAM-46/VL-07-11-2008. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu). Po provedeném dokazování dospěl žalovaný správní orgán k závěru, že žalobce jako důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl potíže s kriminálními živly, obavy z vlivu politického činitele, jehož manželku stíhal a snahu legalizovat svůj další pobyt v ČR. Dle

žalovaného neuváděl žalobce žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu, ve které napadl rozhodnutí v rozsahu výroku o zamítnutí jeho žádosti jako zjevně nedůvodné. Dle žalobce žalovaný v řízení porušil § 3, § 50 odst. 2 a odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu a zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, pochybil v aplikačním procesu tím, že nepřihlíдел k faktické skutkové podstatě zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v ust. § 12 zákona o azylu. Kromě toho má žalobce za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu v § 14a zákona o azylu. V doplnění žaloby ze dne 13.2.2008 pak žalobce namítl, že v jeho případě nebyly zjištěny všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch a domnívá se, že jeho případ je podřaditelný skutkově pod § 12 odst. 2 zákona o azylu, a to proto, že má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Tím má na mysli žalobce zaměstnaneckou skupinu, když pracoval na Ministerstvu vnitra s hodností poručíka v útvaru vyšetřování ve městě Č. V případě návratu má obavu z účelového uvěznění, přičemž je známo, že bývalí policisté jsou ve vězení ve většině případů vystaveni nelidskému a ponižujícímu zacházení, ne-li v ohrožení života a mučení. Ve svém případě žalobce spatřuje také důvod minimálně pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu, popř. pro naplnění zásady non-refoulement.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10.3.2008 uvedl, že popírá oprávněnost žaloby, která neprokazuje nezákonnost výroků napadeného rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpovědi žalobce, jakož i na samotné vydané rozhodnutí, přičemž postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Žalobce ve své výpovědi nesdělil žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly pronásledování jeho osoby podle ust. § 12 zákona o azylu či nasvědčující hrozbě vážné újmy podle ust. § 14a téhož zákona, a proto žalovaný jeho žádost zamítl jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu v platném znění. Žalovaný také poukázal na to, že z postupu žalobce nebylo možno vyvodit závěr, že by státní orgány Ukrajiny jednání několika osob schvalovaly, podporovaly či žalobci nemohly poskytnout přiměřenou ochranu pokud by se na ně skutečně opakovaně obrátil se žádostí o pomoc. Žalobcovo tvrzení, že by mohl být v případě návratu uvězněn považuje žalovaný za čistě hypotetické a ničím nepodložené.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 31.1.2008 č. j. OAM-46/VL-07-11-2008 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Z obsahu správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16.1.2008 sepsané formou hovoru odpověděl na otázku, z jakého důvodu opustil svou vlast to, že poté, kdy přestal pracovat jako policista jej začali pronásledovat osoby, které vyšetřoval. Obrátil se na policii, která mu ovšem nepomohla. Žalobce byl na ulici napaden a zbit a vyhrožovali také jeho

synovi. Manželka se synem odjeli do USA a žalobce do České republiky. O udělení mezinárodní ochrany žádá proto, že tady v České republice jej zmlátily ukrajinské kriminální živly, pomstily se mu, že pracoval u policie a vyšetřoval závažný případ, do kterého byli zapojeni politici a jejich rodiny. Také mu byly nabízeny úplatky, aby vyšetřování ukončil. Kvůli tomu musel také opustit Ukrajinu. Do vlastnoručně psaného prohlášení ze dne 16.1.2008 žalobce uvedl, že od roku 1996 do roku 2002 pracoval na ministerstvu vnitra – policii ve funkci inspektora oddělení vyšetřování. Po odchodu byl pronásledován osobami, proti nimž vedl trestní stíhání. Několikrát byl zbit a nebezpečí byl vystaven také jeho syn. Rozhodl se opustit Ukrajinu a manželka se synem vycestovali do USA. Během své pracovní činnosti vedl velký trestní případ, do něhož byli zapleteni oblastní politici. Žalobce případ dotáhl a předal soudu a byl vynesena trest. Příklad se mu bránili vést, nabízeli mu úplatky a náčelníci se pokoušeli řízení zastavit, jelikož byli politiky korumpováni. Když se bývalí kriminálníci z Ukrajiny dozvěděli, že je v Česku byl následně 19.11.2007 surově zbit, vyhrožovali mu zabitím pokud se obrátí na policii, a že ho dostanou i tady. Žalobce se obrátil na místní policii, avšak žádná opatření přijata nebyla a dostal deportaci. Má skutečný strach a obavu o svůj život a proto v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že dne 24.1.2008 byl s žalobcem proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z obsahu o tomto pohovoru krajský soud zjistil, že žalobce uváděl stejné důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako výše uvedené. Dodal, že jako vyšetřovatel u policie ukončil zaměstnanecký poměr na svou žádost z důvodu nátlaku ze strany nadřízeného, který měl dobré vztahy s místním politikem, jehož manželka byla zapletena do jím vyšetřované trestní kauzy. V březnu 2002 odjel do České republiky a požádal zde o azyl, jeho žádost však byla zamítnuta. Znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany, avšak tato žádost nebyla z důvodu zákonné dvouleté lhůty povolena. Následně, kdy zde setrval nezákonně a pokusil se ohlásit, že byl napaden krajanem, mu bylo uloženo správní vyhoštění po dobu dvou let a znovu požádal o mezinárodní ochranu. Opětovně jeho žádost přijata nebyla a teprve novela zákona mu umožnila vstoupit do dalšího azylového řízení. Žalobce v rámci pohovoru také potvrdil, že cílem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace dalšího pobytu v České republice, když mu hrozí deportace a bojí se návratu do země původu. Potíže se státními orgány Ukrajiny neměl.

Podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu v platném znění.

V ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu jsou stanoveny důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Podle tohoto ustanovení se azyl udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že je cizinec pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má-li odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 2 odst. 8 citovaného zákona se za pronásledování pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna státními orgány, stranami nebo organizacemi ovládajícími stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo státu posledního trvalého bydliště v případě osoby bez státního občanství. Za pronásledování se považuje i jednání soukromých osob podle věty první, pokud lze prokázat, že stát, strany nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo hrozba vážné újmy zřejmě vztahuje pouze na část státu.

Podle § 14a zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odst. 2 téhož ustanovení se za vážnou újmu podle zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Krajský soud vycházel ze shora uvedených zjištění a rozsudkem ze dne 2.2.2010 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal jako důvodnou námitku žalobce, podle které žalovaný nesprávně posoudil věc podle ust. § 14a zákona o azylu. Žalobce v tomto směru uvedl, že v případě návratu do země původu mu hrozí vážná újma ve formě nelidského a ponižujícího zacházení, že bude z jakýchkoliv účelových důvodů uvězněn a poukázal na podmínky ve vězeňských zařízeních na Ukrajině a na to, že navíc jako bývalý policista bude vystaven ohrožujícímu jednání, jak ze strany zaměstnanců vězeňského zařízení, tak i ze strany samotných vězňů. Tento rozsudek Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalovaného zrušil rozsudkem ze dne 9.6.2010 č.j. 3Azs 18/2010-49. Následným rozsudkem krajský soud žalobu žalobce zamítl, když přesvědčil žalovanému, že důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany spočívající v potížích s kriminálními živly, obavy z vlivu a jednání politického činitele, jehož manželku stíhal a snahu o legalizaci pobytu na území ČR nelze považovat za důvody podřaditelné pod důvody uvedené v ust. § 12 zákona o azylu. Jako nedůvodnou shledal krajský soud rovněž námitku, že žalovaný nepodřadil případ žalobce pod ust. § 14a zákona

o azylu. Žalobce se neobrátil na pomoc na příslušné kompetentní státní orgány Ukrajiny proti jednání soukromých osob – kriminálních živlů, které dával do souvislosti s výkonem svého dřívějšího povolání policisty – vyšetřovatele. Rovněž nebylo také prokázáno, že by toto jednání státní orgány Ukrajiny podporovaly či tolerovaly.

Ke kasační stížnosti tentokrát žalobce Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek zrušil svým rozsudkem ze dne 30.5.2012 č.j. 3Azs 7/2012-36, v němž poukázal na to, že stěžovatel nadále trvá na tom, že přinejmenším splňuje podmínky udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu. V případě návratu do země původu mu reálně hrozí vážná újma ve formě nelidského a ponižujícího zacházení, včetně toho, že bude účelově vězněn. Je všeobecně známo, že podmínky ve vězeňských zařízeních na Ukrajině neodpovídají základním životním podmínkám a navíc je podle něj evidentní, že jako bývalý policista bude vystaven ohrožujícímu jednání ze strany ostatních vězňů. Krajský soud pominul dřívější pokyn Nejvyššího správního soudu, který mu ukládal posoudit otázku, zda žalobci hrozí v případě návratu do země původu skutečné nebezpečí vážné újmy či nikoliv. Krajský soud měl konfrontovat žalobcovo tvrzení o jeho možném účelovém uvěznění se zprávami o situaci na Ukrajině a zodpovědět otázku, zda existuje ve stěžovatelově případě skutečné nebezpečí účelového uvěznění z důvodu, které stěžovatel uvedl, tj. kvůli obvinění manželky politika v trestním řízení, resp. zda by takové uvěznění představovalo hrozbu nelidského či ponižujícího zacházení. K tomu Nejvyšší správní soud dodal, že z veřejně dostupných informací o situaci na Ukrajině nevyplývá, že by bylo možné předmětné tvrzení žalobce vyloučit a priori jako nereálné.

Krajský soud v průběhu dalšího řízení doplnil dokazování nejaktuálnějšími informacemi o zemi původu žalobce. Žalobce co se týče jeho obavy plynoucí z možného pronásledování kriminálními živly a uvěznění v zemi původu setrval. Dodal, že jeho přítelkyně nedávno navštívila Ukrajinu a od jeho kamarádů se dozvěděla, že skutečnost, že v České republice požádal o azyl je všeobecně známa, i když to není nikde oficiálně vedeno. Vypověděl dále, že v České republice žije od roku 2002 a první žádost o udělení azylu podal už v roce 2003. Žije zde se svou přítelkyní, rovněž ukrajinské národnosti a mají spolu čtyři děti. Svě obavy z uvěznění pak žalobce podepřel tvrzením, že v letošním roce měl telefonicky hovor s bývalým kolegou, taktéž policistou, který vedl vyšetřování, a to proti bratrovi politika, kterého vyšetřoval žalobce. Ten mu sdělil, že bratra zmíněného politika vyšetřoval kvůli nějakým naftovým podvodům, byl posléze fyzicky přepaden, když nesl předmětný vyšetřovací spis. Shodili jej do pětimetrové jámy, což dopadlo zlomeninou, pro kterou je nyní v invalidním důchodu a spis se přitom ztratil. V této souvislosti žalobce také uvedl křestní jméno a příjmení uváděného policisty.

Z informace MZV č.j. 113285/2012-LPTP ze dne 19.9.2012 krajský soud zjistil, že na Ukrajině lze reálně podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci. Je však otázkou, jak velká je šance, že taková stížnost bude projednána v přijatelné době a ve své podstatě. Zkušenost nevládních organizací v tomto směru nedává důvod k optimismu, i když tato skutečnost není jen negativní. V souladu s trestním řízením lze na Ukrajině podat stížnost na činnost

policejních (vyšetřujících) orgánů nebo konkrétního vyšetřovatele u soudu nebo u prokuratury. Mimo trestní řízení lze podat stížnost na činnost nebo nečinnost orgánu nebo konkrétní úřední osoby u soudu, a to v souladu se zákoníkem o administrativním řízení. Na činnost pracovníků ministerstva vnitra, která nese známky protiprávní činnosti, lze podat stížnost na Správu vlastní bezpečnosti Ministerstva vnitra Ukrajiny. Jedná se o řízení v rámci ministerstva, které může být teoreticky učiněno obviněním konkrétního pracovníka vnitra, nicméně podle zkušeností nevládních organizací z praxe žádná takto podaná stížnost nebyla vyřízena kladně, i když bylo evidentní pochybení pracovníka ministerstva vnitra. Informace o možnosti podání uvedených stížností končí tím, že právní možnost podat stížnost existuje, avšak v praxi je velmi malá šance, že taková stížnost bude mít úspěch.

Ze zprávy Ministerstva zahraničí USA ze dne 24.5.2012 o dodržování lidských práv na Ukrajině za rok 2011 krajský soud mimo jiné zjistil, že byť ústava a zákon zakazují mučení a jiné kruté, nelidské či ponižující zacházení, objevovaly se zprávy, že policie nadále špatně zachází a mučí osoby ve vazbě. Například ukrajinský Helsinský svaz pro lidská práva uvedl, že během sledovaného roku obdržel 240 stížností na mučení a špatné zacházení. Zprávy v této souvislosti se zmiňují o zprávě z roku 2009 pracovní skupiny OSN pro svévolné vězení, která uvedla celou řadu obav vyvolanou kontrolami v 21 zařízeních v 8 městech, které byly vykonány v roce 2008. Mezi skutečnosti, které vyvolaly znepokojení byla „čtetná, souhlasná a často věrohodná tvrzení různých zdrojů.....o doznáních získaných mučením“ od osob zadržených policejním sborem. Z přibližně 100.000 takových stížností zaevidovaných v roce 2008 uznal nejvyšší státní zástupce u 30 stížností, že se jednalo o porušení předpisů. Pracovní skupina uvedla, že pachatele špatného zacházení se zde z velké části těší beztrestnosti. Přestože ukrajinská vláda potvrdila přijetí této zprávy neposkytla věcnou odpověď o tom, jak napravit problémy a v případě porušení lidských práv. V druhé polovině sledovaného roku nevládní organizace Doněck Memorial uveřejnila zprávu o podmínkách ve vězení, ve které zmiňovala neospravedlnitelně vysokou míru využívání vyšetřovací vazby a velmi rozšířenou korupci mezi vězeňským personálem. Tato zpráva vyslovila závěr, že během roku 2010 a první poloviny roku 2011 nebylo dosaženo žádného podstatného pokroku v dodržování práv vězňů. Další část uvedené zprávy se týkala podmínek ve věznicích a vazebních zařízeních. Tyto podmínky zůstaly špatné, když mezi přetrvávající problémy byla přeplněnost, špatné zacházení, nedostatečná hygiena a nedostatek náležitého světla, potravy a lékařské péče. Ke konci sledovaného roku bylo drženo v zařízeních státní vězeňské služby 154.029 osob, z nichž bylo v zařízení pro vyšetřovací vazbu 37.632 osob. Přibližně 9.480 osob bylo žen a 2.092 osob bylo nezletilých. Ve sledovaném roce zemřelo ve vazbě 1.160 osob, v tomto počtu je zahrnuto 60 sebevražd a 4 vraždy. V policiích provozovaných dalších zařízeních pro dočasné zadržení bylo v prvních 11 měsících sledovaného roku drženo přibližně 235.000 osob. Ministerstvo potvrdilo, že v těchto zařízeních 22 osoby zemřely, z toho v 11 případech bylo úmrtí nahlášeno jako sebevražda a v 11 případech jako úmrtí následkem onemocnění. Jak policejní zařízení pro dočasné zadržení, tak i věznice a zařízení pro vyšetřovací vazbu byly přeplněny a postrádaly náležitá sociální zařízení a zdravotnické vybavení. Ke konci sledovaného roku podle

zprávy bylo ve vazbě 4.052 osob, které měly tuberkulózu. Vězeňská služba přiznává, že tuberkulóza byla velmi rozšířeným problémem kvůli špatným podmínkám a nedostatečnému zdravotnickému vybavení a zařízení pro léčení osob v zařízeních pro vyšetřovací vazbu. V období od 29.11. do 6.12. vykonala delegace CPT návštěvy za účelem zjištění, jak je zacházeno s osobami drženými v policejních zařízeních pro vyšetřovací vazbu. Tato delegace uveřejnila zprávu o návštěvách konaných v roce 2009 ve vazebních zařízeních v Kyjevě, Dnětropoletrovsku a Lugansku a v ní se uvádí, že četnost a souhlasnost stížností, které si delegace vyslechla naznačuje, že metody závažného a špatného zacházení a mučení jsou pracovníky ministerstva vnitra nadále beztrestně používány. Zpráva také vyslovila závěr, že pracovníci ministerstva vnitra nátlakem přinutili mnoho zadržených osob, aby podepsaly prohlášení, že se vzdávají svého práva na právního zástupce. Zpráva se konečně také zmiňuje o tom, že nadále vážným problémem bylo nepřiměřeně dlouhé trvání vyšetřovací vazby, kdy osoby zůstávají ve vyšetřovací vazbě po celé měsíce nebo v některých případech po celá léta.

Po provedeném doplnění dokazování shora uvedenými aktuálními informacemi o zemi původu žalobce a s přihlédnutím k citovanému ustanovení § 14a zákona o azylu dospěl krajský soud k závěru, že žaloba je důvodná.

Z pohledu srovnání důvodů, které žalobce uváděl ve správním řízení se v daném případě krajský soud ztotožňuje se závěrem žalovaného v tom, že důvody žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany spočívající v potížích s kriminálními živly, obavy z vlivu a jednání politického činitele, jehož manželku žalobce stíhal a snahu o legalizaci pobytu na území ČR nelze považovat za důvody podřaditelné pod ust. § 12 zákona o azylu. Jak vyplývá z obsahu připojeného správního spisu žalovaného, s žalobcem byl proveden první pohovor dne 16.1.2008, při němž uvedl, že opustil vlast poté, co přestal pracovat jako policista a začaly jej pronásledovat osoby, které dříve vyšetřoval. Tito lidé jej znali, napadli jej na ulici a zbili. Vyhrožovali také jeho synovi, bývalá manželka se synem ujela do USA a žalobce poté odjel do České republiky. Do vlastnoručně psaného prohlášení o důvodech žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl tytéž důvody a dodal, že v jednom trestním případě byli zapleteni i oblastní politici. Tento případ žalobce dotáhl a předal soudu, byl vynesena rozsudek. Jeho nevlastní syn, který zůstal doma byl podrobován výhrůžkám – byl zapálen byt a v důsledků kriminálních machinací pod vlivem těchto politiků byl syn zavřen do vězení. Pokud se obrátil na místní policii, žádná opatření přijata nebyla. Z obsahu správního spisu žalovaného dále vyplývá, že dne 24.1.2008 byl s žalobcem proveden pohovor k důvodům jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z obsahu protokolu o tomto pohovoru vyplývají stejné důvody této žádosti jako výše uvedené. Žalobce dodal, že o mezinárodní ochranu požádal opakovaně, jeho žádost znovu přijata nebyla. Se státními orgány ve své vlasti žádné problémy neměl. Z uvedeného tedy jasně plyne, že žalobce neuvedl jedinou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených ust. § 12 zákona o azylu a jeho žalobní námitka, že svým rozhodnutím měl žalovaný pochybit při aplikaci tohoto zákonného ustanovení, je proto nedůvodná. Důvodná však podle názoru krajského soudu je žalobní námitka, která se vztahuje k neudělení doplňkové ochrany podle ust. § 14a zákona o azylu. Neudělení doplňkové ochrany zdůvodnil

žalovaný tím, že žalobce neuvedl žádnou ze skutečností, kterou by bylo možno pod pojem vážné újmy ve smyslu tohoto ustanovení podřadit. Ve svém podání ze dne 13.2.2008, kterým žalobce mimo jiné blíže rozvedl žalobní bod týkající se doplňkové ochrany, uvedl, že by mu navrácením do země původu hrozila vážná újma ve formě nelidského a ponižujícího zacházení. Tuto hrozbu spatřoval v tom, že bude z jakýchkoliv účelových důvodů uvězněn a v této souvislosti poukázal na podmínky ve vězeňských zařízeních na Ukrajině. Tvrzení žalobce, že na Ukrajině vykonával práci policisty – vyšetřovatele, že řešil a dotáhl do konce případ trestního stíhání manželky význačného politika, a že v důsledku toho měl potíže spočívající v napadení a ve výhrůžkách jeho synovi, nebyly ani ve správním řízení ani v průběhu tohoto řízení o žalobě nijak zpochybněny a nelze je tedy hodnotit jako nepravdivé. Se zřetelem k citovaným informacím o poměrech v zařízeních pro vyšetřovací vazbu či pro dočasné zadržení a o poměrech ve věznicích Ukrajiny, je dle názoru a závěru krajského soudu nutno dát žalobci za pravdu v tom, že mu v případě návratu do země původu skutečně hrozí nebezpečí vážné újmy ve formě nelidského či ponižujícího zacházení, neboť se zřetelem na poměry v zemi původu není vyloučeno, že by žalobce mohl být zcela účelově v důsledku dříve vykonávaného povolání trestně stíhán. Proto ze shora uvedených důvodů se krajský soud neztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce neuváděl žádnou ze skutečností, které by bylo možno vážné újmě podřadit. Žalobcem uváděná skutečnost účelového uvěznění a poukázání na podmínky ve vězeňských zařízeních byla uplatněna až v průběhu řízení o jeho žalobě a byla shledána jako hrozící vážná újma ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) (nelidské či ponižující zacházení) zákona o azylu (resp. čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, vydané pod č. 209/1992 Sb.).

Krajský soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil a věc mu vrátil podle odst. 4 téhož ustanovení k dalšímu řízení. Žalovaný znovu o nároku rozhodne, přičemž při novém projednání věci je žalovaný vázán právním názorem soudu dle § 78 odst. 5 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého byl žalovaný zavázán k zaplacení nákladů řízení žalobci v celkové výši 1.611,- Kč, z čehož 755,- Kč činilo jízdné z Litoměřic do Ostravy a zpět a 856,- Kč ušlý výdělek.

České republice nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť tyto náklady vznikly na tlumočném, které podle ust. § 36 odst. 2 s.ř.s. hradí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, ve lhůtě dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě, dne 13. prosince 2012

**JUDr. Petr Indráček
samosoudce**